DOMSTOLENS DOM (anden afdeling)
7. april 1987 *

I sag 32/86,

Società industrie siderurgiche meccaniche e affini (Sisma) SpA, Milano, ved advokat Franco Pasquali, Bolzano, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat J. C. Wolter, 8, rue Zithe,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved Sergio Fabro, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, bistået af advokat Paolo De Caterini, Rom, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georges Kremlis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

hvori der principalt er nedlagt påstand om annullation, subsidiært om ændring, af Kommissionens individuelle beslutning, som blev meddelt sagsøgeren den 8. januar 1986, og hvorved denne pålagdes en bøde i medfør af EKSF-traktatens artikel 58,

har

DOMSTOLEN (anden afdeling),

sammensat af afdelingsformanden T. F. O'Higgins, dommerne O. Due og K. Bahlmann,

generaladvokat: J. Mischo
justitssekretær: fuldmægtig D. Louterman

på grundlag af retsmøderapporten og efter mundtlig forhandling den 21. januar 1987,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 5. februar 1987,

* Processprog: Italiensk.

afsagt følgende

Dom

1 Ved stævning, indgivet til Domstolens Justitskontor den 7. februar 1986, har Società industrie siderurgiche meccaniche e affini SpA (herefter benævnt »Sisma«) i medfør af EKSF-traktatens artikel 36 anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 20. december 1985, hvorved sagsøgeren i henhold til EKSF-traktatens artikel 58 og artikel 12 i Kommissionens generelle beslutning nr. 234/84 af 31. januar 1984 om forlængelse af overvågningsordningen og systemet for produktionskvoter for visse produkter for virksomhederne i jern- og stålindustrien (EFT L 29, s. 1) pålagdes en bøde på 85 650 ECU for overskridelse af produktionskvoterne for første kvartal 1984; subsidiært har sagsøgeren påstået bøden nedsat.

2 Vedrørende de faktiske omstændigheder samt parternes anbringender og argumenter henvises til retsmøderapporten. Disse omstændigheder omtales derfor kun i det følgende, såfremt det på de enkelte punkter er nødvendigt for forståelsen af Domstolens argumentation.

I — Annullationspåstanden

a) *Tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter*

3 Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat væsentlige formforskrifter på grund af:

— uvished med hensyn til datoer og frister vedrørende beslutningen og oversendelsesskrivelsen, nærmere bestemt, om Kommissionen havde vedtaget beslutningen den 20. eller den 27. december 1985,

— uvished med hensyn til den procedure, Kommissionen fulgte ved vedtagelsen af beslutningen,

— at henvisningen til ændringen af den generelle beslutning nr. 234/84 i Kommissionens generelle beslutning nr. 2760/85 af 30. september 1985 (EFT L 260,

s. 7) ikke er relevant, idet sidstnævnte beslutning endnu ikke var trådt i kraft på tidspunktet for overskridelsen,

— manglende begrundelse, idet beslutningen hverken indeholder oplysning om de tildelte produktionskvoter eller den matematiske beregning af den konstaterede overskridelse.

4 Kommissionen har forklaret, at selv om den omtvistede beslutning er dateret den 27. december 1985, blev den udstedt den 20. december 1985, således som det fremgår af oversendelsesskrivelsen. Det bemærkes, at den meddelelse, der i Tidende blev offentliggjort vedrørende beslutningen (EFT C 347 af 31.12.1985, s. 1), bekræfter Kommissionens forklaring. Datoen den 27. december er således blot en skrivefejl. I øvrigt bemærkes, at uvisheden som følge af den nævnte fejl ikke har kunnet påføre sagsøgeren skade, idet beslutningen først har retsvirkning fra datoen for dens meddelelse. Den første del af anbringendet kan derfor ikke lægges til grund.

5 I stævningen har sagsøgeren ikke fremført noget argument til støtte for den anden del af anbringendet, bortset fra, at det efter sagsøgerens opfattelse er usandsynligt, at Kommissionen har holdt møde mellem jul og nytår. Efter at Kommissionen som bilag til duplikken havde fremlagt den interne instruks vedrørende sanktionsprocedurerne, godkendt af Kommissionen den 5. september 1984 [dec. SEK (84) 1365], har sagsøgeren under den mundtlige forhandling nærmere anført, at den hurtige og forenklede skriftlige procedure, som er omhandlet i den nævnte instruks, og som ifølge Kommissionen er fulgt i det konkrete tilfælde, ikke finder anvendelse på sanktioner for overskridelse af produktionskvoter.

6 Det bemærkes, at hverken sanktionerne for overskridelse af produktionskvoter eller for manglende overholdelse af prisreglerne er udtrykkeligt omtalt i den del af instruksen, som opregner de beslutninger, der kan vedtages efter den nævnte procedure. De nævnte sanktioner er imidlertid omtalt i dokumentets titel, og det fremgår klart af dokumentets indhold, at instruksen har til formål at ændre og udvide den tidligere fulgte procedure ved vedtagelsen af beslutninger om netop de nævnte sanktioner. Anbringendet om, at den omtvistede beslutning er vedtaget efter den hurtige og forenklede skriftlige procedure, kan derfor ikke lægges til grund.

7 Den omstændighed, at der i den omtvistede beslutning henvises til den seneste ændring af den generelle beslutning, svarer til den praksis, hvorefter adressaten bør gives fuldstændige oplysninger om ændringer i basisbeslutningen. Det forhold, at Kommissionen henviser hertil i beslutningen, indebærer på ingen måde, at Kommissionen med tilbagevirkende gyldighed har anvendt den nævnte ændring, som i øvrigt er ganske uden betydning i et tilfælde som det foreliggende. Denne del af anbringendet savner derfor hold i virkeligheden.

8 For så vidt angår det af sagsøgeren anførte vedrørende begrundelsen i den omtvistede beslutning bemærkes, at forpligtelsen til at begrunde den individuelle beslutning i henhold til Domstolens faste praksis (jfr. bl. a. dom af 28. marts 1984, Bertoli mod Kommissionen, sag 8/83, Sml. s. 1649) har til formål at gøre det muligt for Domstolen at efterprøve beslutningens lovlighed samt at give den berørte virksomhed de oplysninger, ved hjælp af hvilke det kan fastslås, om der er grundlag for beslutningen, eller om der muligt foreligger en sådan fejl, at den kan anfægtes. Omfanget af begrundelsespligten afhænger af arten af den pågældende retsakt og den sammenhæng, hvori den er vedtaget.

9 I den foreliggende sag indeholder den omtvistede beslutning oplysning om omfanget af den konstaterede overskridelse og om den anvendte bødesats. I beslutningen henvises der udtrykkeligt til de skrivelser, hvorved Kommissionen gav sagsøgeren meddelelse om de tildelte kvoter og de påståede kvoteoverskridelser i det pågældende kvartal, og til, at sagsøgeren var blevet hørt vedrørende overskridelsen, ligesom beslutningen indeholder en besvarelse af sagsøgerens indsigelser under den administrative procedure. Set i den sammenhæng og henset til, at sagsøgeren var inddraget i udarbejdelsen af den omtvistede beslutning, må denne antages at have givet sagsøgeren alle de oplysninger, der er nødvendige for at vurdere grundlaget for beslutningen. Desuden har Domstolen på grundlag af de dokumenter, der er tilstillet sagsøgeren under den administrative procedure, fuldt ud kunnet udøve sin legalitetskontrol.

10 Det følger af det anførte, at anbringendet om tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter må forkastes i sin helhed.

b) *Tilsidesættelse af traktaten og af den generelle beslutning*

11 Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen ved beregningen af overskridelsen ikke har taget hensyn til de samlede produktionskvoter, der retteligt tilkom sagsøgeren for første kvartal 1984. Navnlig har sagsøgeren hævdet at have ret til en tillægskvote på 1 491 tons produkter i gruppe VI bestemt til Sovjetunionen og til en forhøjelse på 1 428 tons svarende til en sovjetisk ordre på specialprofiler.

12 Tillægskvoten på 1 491 tons var tildelt i henhold til artikel 14 c i Kommissionens generelle beslutning nr. 2177/83 af 28. juli 1983 om forlængelse af overvågningsordningen og systemet for produktionskvoter for visse produkter for virksomhederne i jern- og stålindustrien (EFT L 208, s. 1). I henhold til bestemmelsen kunne Kommissionen tildele virksomheder, der havde modtaget ordrer til tredjelande, som med mere end 10% oversteg den kvotedel, som virksomhederne ikke kunne levere på det fælles marked, en tillægskvote svarende til overskridelsen. Efter at have modtaget en sovjetisk ordre anmodede sagsøgeren om en sådan kvote ved skrivelse af 15. september 1983. Kommissionen tildelte imidlertid først tillægskvoten ved skrivelse af 29. december 1983, som sagsøgeren modtog den 9. januar 1984, hvorfor kvoten ifølge sagsøgeren må overføres til første kvartal 1984.

13 Det bemærkes imidlertid, at Kommissionen har pålagt sagsøgeren en bøde for overskridelse af kvoten for produkter i gruppe VI i fjerde kvartal 1983, og at Kommissionen ved beregningen fuldt ud havde taget hensyn til tillægskvoten på 1 491 tons. Da der således over for sagsøgeren var taget hensyn til kvoten i forbindelse med en tidligere beslutning, som sagsøgeren ikke har anfægtet, findes sagsøgeren ikke at kunne kræve, at der tages hensyn til den samme kvote endnu engang ved beregningen af overskridelsen for første kvartal 1984.

14 Efter at have modtaget yderligere en sovjetisk ordre på 4 452 tons til levering i 1. kvartal 1984 anmodede sagsøgeren ved skrivelse af 10. februar 1984 om endnu en tillægskvote i henhold til artikel 14 c i beslutning nr. 234/84, der svarer til den samme artikel i ovennævnte beslutning nr. 2177/83, og ved beslutning 17. april 1984 tildelte Kommissionen sagsøgeren en tillægskvote på 610 tons for første kvar-

tal 1984. Sagsøgeren har ikke bestridt, at Kommissionen ikke har taget hensyn til denne tillægskvote på 610 tons ved beregningen af den overskridelse, den omtvistede beslutning vedrører.

15 Den sovjetiske ordre på 1 428 tons vedrørte specialprofiler »til levering inden den 15. april 1984«, hvilket sagsøgeren meddelte Kommissionen ved skrivelse af 19. marts 1984. Sagsøgeren har ikke anmodet om en tillægskvote for denne ordre, men anførte tværtimod i skrivelsen, at de nævnte specialprofiler kunne fremstilles fuldt ud uden for kvoteordningen.

16 Under de omstændigheder kan det ikke bebrejdes Kommissionen, at den ikke har taget hensyn til den nævnte mængde ved beregningen af tillægskvoten på 610 tons for 1. kvartal 1984. Kommissionen har i øvrigt ved skrivelse af 22. maj 1984 korrekt meddelt sagsøgeren, at specialprodukter også er omfattet af kvoteordningen, og at den pågældende ordre derfor ikke, isoleret betragtet, kunne medføre tildeling af en tillægskvote i henhold til artikel 14 c i beslutning nr. 234/84.

17 Sagsøgeren findes herefter ikke at have bevist, at Kommissionen har undladt at tage hensyn til nogen mængde, der med rette tilkom sagsøgeren for første kvartal 1984. Det andet anbringende kan derfor ikke lægges til grund.

II — Påstanden om nedsættelse af bøden

18 Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen har udstedt den omtvistede beslutning rent automatisk uden at have foretaget en tilbundsgående undersøgelse af de særlige omstændigheder omkring virksomhedens forhold. Sagsøgeren har påstået bøden nedsat til et symbolsk beløb, dels som følge af den uvisse situation og de problemer, uregelmæssighederne i forbindelse med Kommissionens fremgangsmåde medførte for virksomheden, dels som følge af, at arbejdet i forbindelse med omstruktureringen af virksomheden havde medført, at visse anlæg måtte lukkes i en del af tredje kvartal 1983, hvorfor sagsøgeren ikke havde kunnet udnytte omkring 8 000 tons af sine samlede kvoter for året 1983.

19 Det følger af bemærkningerne vedrørende annullationspåstanden, at sagsøgerens klagepunkter, hvorefter Kommissionen har handlet ukorrekt i forbindelse med kvotetildelingen, ikke er holdbare. For så vidt angår den omstændighed, at sagsø-

geren ikke har kunnet udnytte en del af kvoterne for 3. kvartal 1983, har Kommissionen anerkendt, at den sagsøgende virksomhed havde meddelt Kommissionen, at den agtede at overføre den nævnte del til 4. kvartal. Kommissionen har erkendt, at den først på et sent tidspunkt underrettede sagsøgeren om, at en sådan fortolkning af artikel 11, stk. 3, litra d), i beslutning nr. 2177/83, er fejlagtig, idet bestemmelsen kun hjemler mulighed for en sådan overførsel i tilfælde af force majeure eller et produktionsstop med henblik på reparation. Kommissionen har imidlertid taget hensyn hertil, idet den har nedsat bøderne til det halve, ikke alene bøderne for fjerde kvartal 1983, en beslutning, som sagsøgeren ikke retligt har anfægtet, men også bøderne for det kvartal, sagen her vedrører, dvs. første kvartal 1984.

20 Da Kommissionen således allerede har taget hensyn til den sagsøgende virksomheds særlige forhold, og de fremførte omstændigheder ikke berettiger til en yderligere nedsættelse af bøden, må bødens størrelse stå ved magt.

21 Sagsøgte vil derfor i det hele være at frifinde.

Sagens omkostninger

22 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at betale sagens omkostninger. Sagsøgeren har tabt sagen og bør derfor betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (anden afdeling)

1) Sagsøgte frifindes.

2) Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.

O'Higgins Due Bahlmann

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 7. april 1987.

P. Heim
Justitssekretær

T. F. O'Higgins
Formand for anden afdeling